

בְּגֵן הַשְּׁעִשׂוּעִים הַיְלָדִים הַמְתוֹקִים
יַחַד בְּמִתְקָנִים מְשֻׁחָקִים.
וְהִנֵּה יִשְׂרָאֵלִיק רָץ כְּשֶׁעַל לְחַיִּיו דְּמָעוֹת,
מְחַפֵּשׂ אֶת אִמָּא בֵּין כָּל הָאֲמָהוֹת.

בְּגוּף שְׁלֵנוּ יֵשׁ כָּל מִינֵי אֵיבָרִים,
לֹא אֶת כָּלֶם אֲנַחְנוּ מְכִירִים.
אָבֵל יֵשׁ אֵיבָר אֶחָד מִיַּחַד
שְׁאוֹתוֹ מְכִיר כָּל אֶחָד.
נְכוּן, נַחֲשֶׁתֶם יָפֵה: זֶהוּ הַלֵּב -
הַלֵּב שֶׁשִּׂמַח, שֶׁעֲצוּב, שֶׁמְקַנָּא, שֶׁאוֹהֵב...

לְכֹל רָגֵשׁ יֵשׁ מְקוֹם בְּלֵב:
לְרָגֵשׁ טוֹב וְגַם לְרָגֵשׁ כּוֹאֵב.
לְרָגִשׁוֹת שְׁלֵנוּ נִקְשִׁיב וְנַחֲבֵק אוֹתָם בְּלֵי פֶחַד,
וְאֵיךְ לְהִתְמוֹדֵד אִתָּם נִלְמַד יַחַד.

“לא נעים לך שפכה חושבים החברים?
היה לך עצוב לשמע מה שהם אומרים?
אני שומעת שזה כואב לך חזק בלב
מה עוד אתה מרגיש? מה אתה חושב?”

“נסיתי לטפס למגלשה בסלם הגדול
אבל פתאום נפלתי והחלקתי לחול
והילדים אמרו שאני קטן ולא יכול...”
כך ספר ישראל לילך לאמא ובכה בקול.
אמא את ישראל לילך חבקה
וללחיו הצמידה נשיקה.

ישראלִיק מְנִיחַ יָד עַל הַלֵּב
מְרַגֵּשׁ חֶזֶק אֶת הַכָּאֵב,
"אַתָּה יוֹדֵעַ יִשְׂרָאֵלִיק", פְּתָאוּם אֶת אִמָּא הוּא שׁוֹמֵעַ,
"לְכָאֵב הַזֶּה קוֹרְאִים "עֵלְבוֹן", אַתָּה יוֹדֵעַ?
עֵלְבוֹן, זֶה שְׂמֵרַגִּישִׁים עֲצוּבִים וְלֹא שׁוֹיִם
בְּגִלְל מָה שְׂאַחֲרִים עָלֵינוּ חוֹשְׁבִים".

